

לפיך הודה להכין
 תוכנית כלבוטק
 נגד הרדיו
 וכשהתברר
 שהתוכנית הציגה
 דווקא את חובבנות
 הטלוויזיה הודה
 לגנוז אותה

מפיק כלבוטק

רפי גינת

מילחמת הרדיו בטלוויזיה

מפיק מרגלית
 להכין שטורייבית

כמה ימים לפני מיבצע הדגלים התקשר אליו יצרון דגלים בשם חסן. חסון דרש לשלפו בתוכנית, ולמכור דגלים במחיר שברמן מוכר אותם. מרגלית הסביר לו בנימוס, שהוא נזכר מאחר מדי, וכי הר תוכנית כבר מוכנה, אבל הבטיח לו: "במיבצע של השנה הבאה, ניתן גם לך הזדמנות להשתתף". חסון התרגז ואיים על מרגלית: "אני אפנה לעיתונאים ואלך לכלבוטק". מרגלית טרק לו את הטלפון בפניו.

ביום הראשון לפני שבוע, יומיים לפני שידור כלבוטק, התקשר גינת עם מרגלית לית: "אנחנו עומדים לשרד איוו כתבה על מיבצע הדגלים שלכם ביום-העצמאות. אל תדאג. הכתבה לא תתקוף את כל צבעי הרשת, אלא רק את ברמן ואת ליבי". מרגלית עמד על כך שהוא ישותף בדיון שאחרי התוכנית. "לכל מי שאתם תוקפים בתוכנית, נותנים הזדמנות להגן על עצמו. גם אני רוצה את ההזדמנות הזו". גינת סירב וידע מדוע הוא מסרב: מרגלית ידוע כאיש רדיו וטלוויזיה מעורר לה, וקשה לצוות של כלבוטק להתמודד איתו.

על לפיד הוטל להחליט אם לאפשר ל-מרגלית לענות על ההאשמות במיסגרת התוכנית או לא. מנהל הרדיו גידעו לבי ארי, התקשר ללפיד. להפתעתו של לפיד, לא ביקש לבי-ארי שלא לשרד את התוכנית. הוא אפילו תמך בשידור. הוא רק דרש הגינות עיתונאית אלמנטרית - ל-אפשר למרגלית להופיע בתוכנית. ללפיד לא היתה ברירה, והוא הורה לגינת ל-שתף את מרגלית בכלבוטק.

מנחה לביארי
 לגמור חשבונות

מנכ"ל לפיד
 הגינות עיתונאית

מרגלית. לפיד גם רצה להראות שהוא ליברל אמיתי וכי כאשר יש מקום, הוא מוכן שרשות-השידור תבקר גם את עצמה.

הגינות

עיתונאית

גינת הטיף על אחד מכתביו, ירון קימור, לערוך את התחקיר ואת הכתבה. גם גינת וגם קימור שכתו להודיע למרגלית שהם חוקרים עליו, אולם, כפי שקורה תמיד בטלוויזיה, המידע דלף החוצה. למרגלית נודע שכלבוטק מכין כתבה נגד התוכנית שלו, אך הוא לא גילה ל-אנשי כלבוטק שהוא יודע על מימתם. מרגלית ידע גם כיצד התחילה הפרשה.

מנכ"ל רשות השידור, יוסף ("טומי") לפיד, חנך ידיו בהנאה. מולו ניצב מפיק התוכנית כלבוטק, רפי גינת. לגינת היה סיפור-שחיתות: תוכנית הרדיו, כל ציבועי הרשת, ערכה לפני יום-העצמאות מיבצע מיוחד. יחד עם ליבי, הקרן-לביטחון-ישראל, ועם יצרון דגלים הירושלמי המפורסם, יצחק ברמן, נערך מיבצע מכירת רדיופוני של דגלי הלאום, שנמשך חודש שלם. תמורת כל דגל קיבל יצרון דגלים 15 שקל, ויתר הסכום הוקדש לליבי. גינת בא עם מידע, שלפיו סירבו עורכי כל ציבועי הרשת ל-ערוך את המיבצע עם יצרני דגלים אחי רים, שרצו לתת את הדגלים במחיר זול הרבה יותר. כך, בגלל יחס מועדף ל-ברמן, טען גינת, "הפסידה הקרן-לביטחון-ישראל כסף רב".

אחד החוקים שעליהם מקפידים מאוד בי רשות-השידור אומר, שאין לשרד, בי רדיו או בטלוויזיה, אף מילה על רשות השידור עצמה ללא אישור מוקדם של מנכ"ל הרשות. כשביא גינת ללפיד, כדי לבקש ממנו רשות להכין כתבה על תוכנית הרדיו, הוא היה משוכנע שלפיד יאסור זאת. אך גינת אינו אוהב את מנהל הרדיו, גידעו לביארי ואת מפיק כל צבעי הרשת, דויד ("דודי") מרגלית. לביארי ו-מרגלית היו המפיקים הקודמים של כל-בוטק, ולגינת כבר נמאס לשמוע הערות מסוג: "פעם התוכנית הזאת היתה מצויינת".

להפתעתו ולשימחתו של גינת נתן לו לפיד אור ירוק. היו ללפיד, ככל הנראה, סיבות טובות לאשר תוכנית טלוויזיה ש-תכה את הרדיו. לפיד אינו אוהב את עצמאות היתר שמגלה מנהל הרדיו, גידעו לביארי, בחודשים האחרונים, והיה ליט, ככל הנראה, ללמדו לקח. התוכנית כל צבעי הרשת היא התינוק של לביארי, שהפקיד עליה את האיש המקורב לו ביותר ברדיו ואת ידידו האישי, דויד

טובת-הנאה

שלישית?

בפני הנוכחים באולפן הוקרן סרט. שי אותו צילם ירון קימור. בסרט רואיינו יצרני-דגלים, מתחרים של ברמן, ביניהם גם חסון, שסיפרו שהם היו מוכנים לייצר את הדגלים בסכום גמור מזה של ברמן. קימור אף גילה חריצות רבה, הוא מצא יצרני-דגלים פלסטיים קטן, ולקח ממנו יצעת-מחיר וולה בהרבה מהמחיר שאותו קיבל ברמן.

הרושם מהסרט היה חמור מאוד. נראה היה שהקשר בין דודי מרגלית ובין ברמן גרם להפסד כסף רב, שהיה צריך לעבור לצה"ל. מבלי שהדברים נאמרו, נוצר רושם שלמרגלית יכולה היתה להיות טובת-הנאה אישית מהמיבצע.